

There are no translations available.

Пустинь південних цар у заперті, в городі
Безуспішно шукає забуття-омани
В одчайній люті, в пристрастнім-нестримнім ході.

І в образі примарної фатаморґани:
Зеленої оази й сірої пустині, —
У вбивчій гашишу палкого урагану.

Мов непокірні, горді звірі — у неволі нині,
Плаї ми витоптали в кам'яній підлозі,
Як мріяли ми про життя й простори сині:

То завжди: пристрастно в клітках своїх в дорозі
Мандрують друзі, тонуть в спогадах, в задумі. . . .
Трагічно смерть стрічати на життя порозі,
Тим часом смерть з життям обнялась вже у глумі.*)

Україна, 1941,
під такою датою надруковано
з присвятою у збірці „Сонце й ґрати”, Львів

*) „Цей вірш по зафіксуванню в пам'яті був присвячений Шухевичеві, якого вдача більше ще нагадувала непокірного лева"... — вірш написано в польській в'язниці, коли Автор сидів по сусідству з келією Романа Шухевича. (З доповіді д-ра В. Яніва в Мюнхені 19 листопада 1950 р.). Загартовані помстою й горем.

Слово і зброя: Антологія української поезії присвяченої УПА і революційно-визвольній боротьбі, 1942–1967. — Торонто, 1968. — С. 69